

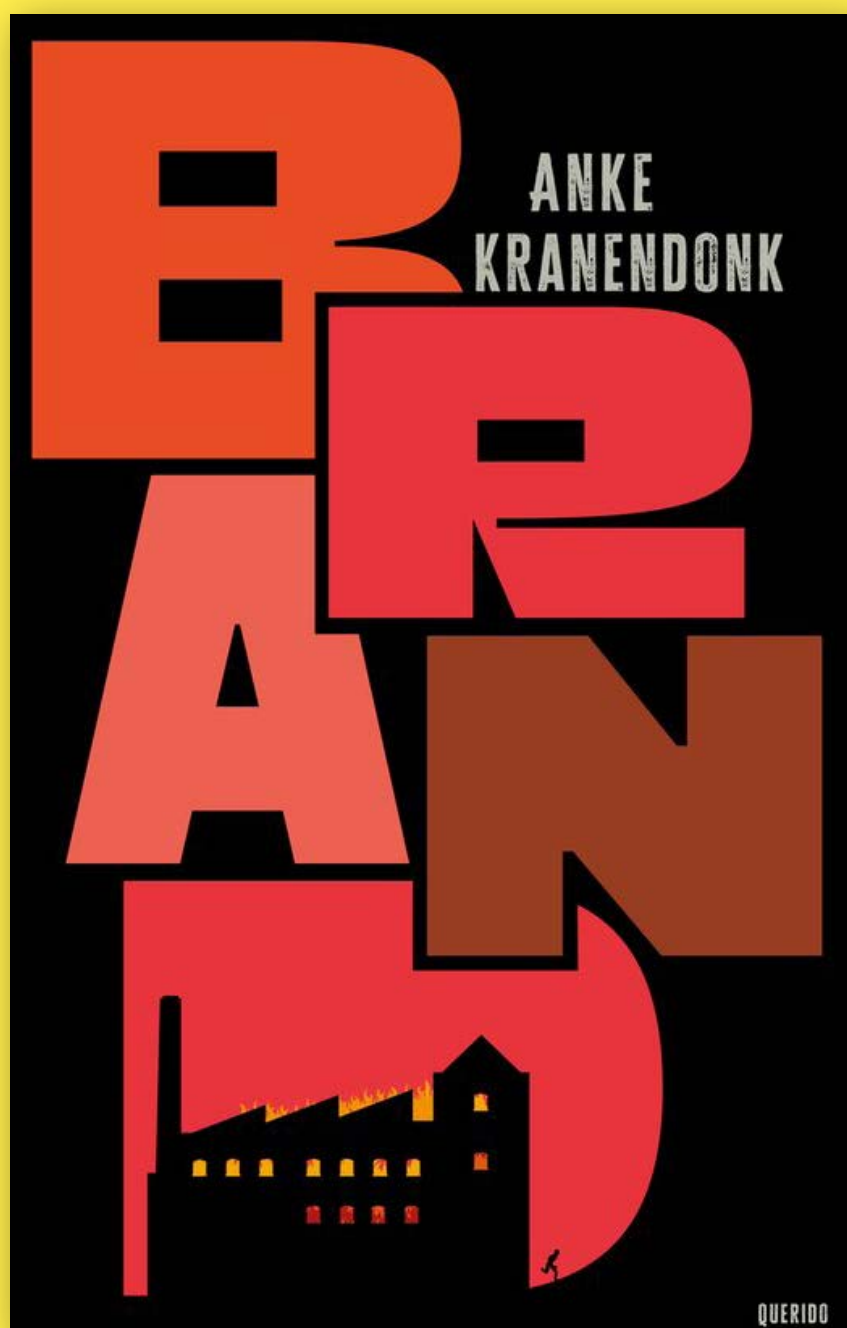
LESBRIEF

BIJ BRAND

VAN ANKE KRAMENDONK

Jonge Jury 2026

LEESFRAGMENT 1

Brand van Anke Kranendonk

Roman heeft een paar jaar geleden zijn zusje verloren door een brand. Mede door die gebeurtenis is hij blijven zitten in 5 vwo. De meeste van zijn vrienden zijn door naar 6 vwo en zitten vlak voor hun examens. Hij heeft een relatie met Celine, al is hij daar de laatste weken niet zo zeker meer van.

Eigenlijk was het dit jaar best goed met me gegaan. Ik kon wakker worden, opstaan, me aankleden, ontbijten, douchen, zonder dat mijn hoofd gevuld was met zwaarte, of dat mijn oren suisden alsof die flapjes nog de enige uitgang waren voor al mijn gedachten. Zonder dat mijn buik een betonmolen leek.

Die tijd was voorbij. Het leek alsof de brand van een week geleden gaatjes in mijn stevig gebouwde muur had geschroeid, waardoor de beelden naar binnen konden sijpelen en zich daar vermengden met de beelden die ik verdrongen had. Honderd keer mijn zusje op de fiets. Honderd keer: ‘Ga terug!’ Bij het ene plaatje wilde ze niet mee, bij het andere sprong ik op de fiets om te gaan zwemmen, en was zij niet eens in beeld. In de meeste films keerde ik om, bracht mijn zusje terug naar huis en droeg haar over aan mijn moeder.

In sommige films rende ik naar binnen en haalde mijn zusje eruit.

Al jaren zocht ik naar krachten om me uit het slijk te kunnen trekken. Want daar zat ik in, midden in een berg dikke modder die me langzaam naar beneden zoog.

Moest ik het ooit gaan vertellen? Dat het door mij

kwam? Was het daarom dat de letters niet meer uit mijn mond kwamen?

Nee, wat hadden ze eraan om het te weten? Wat had ik eraan als ik het vertelde?

Maar het moest.

Nee.

‘Vooruit, stop eens een keer!’ Ik sprak mezelf toe, werd gek van dat hoofd dat meteen als een gierende draaimolen rondjes draaide. Opstaan, douchen, aankleden, eten.

Beneden zat mijn vader de krant te lezen en mijn moeder was met de naaimachine bezig, in een kamer die droop van de stilte. Geen woord tegen elkaar.

Die twee mensen. Zoals ze daar zaten, zoals ze deden alsof er niets aan de hand was. O, ik zou ze willen slaan, door elkaar rammelen, in de rondte draaien en alles om me heen wegzwiepen. Totdat ze begonnen te huilen, totdat ze niet meer ophielden en alles, álles eruit gekotst werd. Ik wilde zelf jammeren en krijsen en kotsen.

‘Ha Roman,’ zei mijn moeder. ‘Lekker geslapen?’

Ik liep regelrecht door naar de keuken. ‘Is er brood?’ vroeg ik.

‘Ik ga zo halen.’

‘Is er verdomme geen brood? Is er dan melk?’

‘Roman...’ zei mijn vader vanachter zijn krant.

‘Hou je kop! Ik vroeg je niets.’

‘O toe, Roman,’ zei mijn moeder. ‘Wat doe je nu?’

‘Wat ik nu doe? Dit!’ Met een harde zwiep gooidde ik de ijskastdeur dicht. Het ding schudde op zijn

pootjes. 'Ik word hier schijtziek van. Horen jullie dat? Schijtziek word ik van jullie.'

Ik zag mijn vader opkijken, mijn moeder keek geschrokken.

Nu moest ik doorgaan. Het ze recht in hun gezicht knallen. Ik moest over haar beginnen. Dat ze verdomme hun bek eens moesten opentrekken.

Maar ik kon het niet. Misschien was het zo dat als ik haar naam een keer echt zou noemen, het fout zou gaan. Met mij. Met hen. Met mijn broers. Dat de vulkaan zou barsten en er brandende lava uit zou vloeien en ik in de sissende krater zou vallen en er nooit meer uit kon komen.

En dan?

Mijn vader was opgestaan. Koel en doordringend keek hij me aan. 'O ja?' vroeg hij. 'Word jij schijtziek van ons? Weet jij wat wij van jou worden? Nog veel schijtzieker.'

Hij zei het op ijzige toon. Nog nooit had hij zo'n woord gebruikt. Het kwam er komisch uit. Dat bedacht ik me later, toen ik voor de tachtigste keer de scène in mijn hoofd afspeelde. *Wij worden schijtzieker van jou.*

'Ron,' zei mijn moeder.

Mijn vader ging door. 'Denk je dat we hier op zitten te wachten? Op een zoon die dwarsligt, een beetje lanterfant door zijn schoolbestaan terwijl hij is blijven zitten, iedere avond laat thuiskomt, zich klem zuipt, blowt...'

Dat droge hoofd van mijn vader. Die zuigende toon. Ik begon te trillen.

Dat is het niet, wilde ik roepen. Maar het ging niet. Ik zag mijn moeder en versteende. Mijn vader wilde ik slaan. Mijn moeder was opgestaan, kwam naar me toe, ik zag het, maar ik liep weg.

‘Dat is het niet!’ riep ik uiteindelijk toch.

‘O, wat is het dan wel?’

‘Het is...’ zei ik, terwijl ik me bij de deur omdraaide. Ik keek naar die twee mensen, naar de bange ogen van mijn moeder en de koude van mijn vader en ineens voelde ik het. Zoals hij daar stond, met de krant in zijn handen, kleiner dan ik, grijze haren bij zijn slapen, een oude man van bijna vijftig, een man die ik aankon. Met mijn woorden, met mijn vuisten, met mijn lichaam zou ik deze man omver kunnen werpen. In alle opzichten was ik sterker dan de vader die daar stond, die mij hapjes appelmoes had gevoerd, me had leren fietsen, samen met mij mijn eerste hengel had uitgeworpen, die me tot aan de vierde klas met wiskunde had geholpen, totdat hij het zelf niet meer snapte, die ik had geholpen met muziek downloaden op Spotify, die daar stond met een kalend achterhoofd.

‘Nou? Wat is het dan?’

‘Ach, dat snappen jullie toch niet.’ Ik draaide me om, ging de gang in, trok de voordeur open en liep naar buiten.

Ik rende weg. De straat uit, de heuvel op. Moest ik terug om mijn fiets te pakken? Ik had geen fiets, alleen die gammele bak van Kevin. Kon mijn scooter pakken. Ik draaide me om, keek of mijn moeder me achterna kwam, of mijn vader. Niemand. Er kwam niemand achter me aan. Stelletje schijtberen. Angsthazen.

Stelletje.

De tranen liepen over mijn wangen.

Waar moest ik heen?

Celine.

Kon moeilijk bij haar aankomen met die jankogen.

Naar Ilan.

Wat moest ik zeggen? Niks natuurlijk. Wat een suf gedoe. Iedereen had weleens ruzie. Was de moeite niet.

Ik rook de bloeiende rozenstruiken. De geur was nog net zo lekker en indringend als vroeger, toen ik naar de kleuterschool liep samen met mijn moeder. De voorjaarszon scheen, vogels floten in de bomen en ik was door het dorp aan het rennen. Ik moest terug. Of zou ik toch langs Celine gaan?

Mijn fiets stond tegen de muur van het Kruidvat. Het was echt de mijne, dat zag ik aan een sticker van de FIFA World Cup die ik er ooit had opgeplakt. Hij stond op slot. Had ik dat gedaan?

Nee, natuurlijk niet, ik had hem geruild met Kevin. Hij kwam de winkel uit met een groot pak luiers en liep naar me toe.

‘Hé Kevin,’ zei ik. ‘Heb je al kinderen?’ Op slag was ik vrolijk. Het is prettig om mensen tegen te komen die je eigenlijk niet kent, je kunt ieder gezicht opzetten, iedere gemoedstoestand veinzen, ze weten toch niet hoe je je werkelijk voelt.

Kevin grijnsde. ‘Voor mijn zusje,’ zei hij.

Het was een raar gezicht om iemand anders mijn fiets van het slot te zien halen, een pak luiers om het

stuur te zien hangen en mijn brik te zien behandelen alsof die van hemzelf was.

‘Hé,’ zei ik. ‘Zullen we even... een biertje drinken?’ Belachelijk natuurlijk. Hoe laat was het?

‘Ik moet naar huis,’ zei hij.

Hij wilde al weggrijpen, maar ik liet hem niet gaan. Op de een of andere manier moest ik de dag door zien te komen.

‘Dan ga ik toch mee?’ zei ik.

‘Kan niet. Ik moet opschieten,’ zei hij toen hij al op mijn fiets gesprongen was en wegreed.

‘Uh,’ zei ik. ‘Waarom niet?’ En met grote passen liep ik hem achterna. In een totaal andere wereld stappen leek me op dit moment het allerbeste.

Die middag fietste Kevin en ik rende ernaast. Onder-tussen vroeg ik hijgend waar hij woonde en hoe oud zijn zusje was. Na een tijdje begon ik te lopen, Kevin bleef in hetzelfde tempo doorfietsen. Aan het eind van de weg sloeg hij rechts af. Ik begon weer te hollen, rechtsaf, linksaf, de Gaslaan in.

Alles was klein in deze straat: de weg, de stoepen, de huizen, de tuinen.

In een van de betegelde voortuinen zette Kevin mijn fiets neer en direct zwaaide de voordeur open. Een meisje van een jaar of zes, met een vlechtje, kwam naar buiten.

‘Ze huilt de hele tijd en Brad en Dex slaan de hele tijd.’

Uit het huis kwam inderdaad een flink kabaal. Ik vroeg Kevin wat er aan de hand was. Hij haalde zijn schouders op, zette mijn fiets op slot en ging naar binnen. De huiskamer was nog kleiner dan die vanbuiten leek. Het stonk er, naar poep. Op de bank bij het raam zaten twee jongetjes. Dat moesten Brad en Dex zijn. De jongste zat met zijn duim in zijn mond, even keek hij snel mijn kant op. Ik gaf hem een knipoogje, maar hij keek meteen weer naar de tv.

‘Nu zijn ze stil,’ zei het kleine meisje.

‘Brad, je bent de oudste, jij mocht geen ruzie maken,’ zei Kevin.

De jongen schudde zijn hoofd. ‘Hij begon,’ zei hij, waarop de jongste met de duim nog in zijn mond sliste dat het niet waar was.

Kevin tilde een baby’tje uit de box, zei iets over naar boven gaan en ging de trap op, met het pak luiers in zijn hand.

Het meisje met het vlechtje ging voor me staan. Met vrolijke, brutale ogen keek ze me aan.

‘Wie ben jij?’ vroeg ze. ‘Ik ken je niet.’

‘Ik ben Roman. En jij?’

‘Shirley. Wat kom je doen?’

‘Niets,’ zei ik en ik vroeg me inderdaad af wat ik hier stond te doen. ‘Is je moeder er niet, of je vader?’

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Ze zijn werken.’

‘Wat doen ze?’

Ze trok haar schouders op. ‘Straatjes leggen en iets met oude mensen.’

Plotseling vloog de afstandsbediening door de kamer en belandde met een klap op het bobbelige grijze zeil. De jongens rolden als een kluwen draadjes over de bank.

‘Gaaf-ie goed, mannen?’ vroeg ik.

De kinderen stopten met vechten en keken me verbaasd aan.

‘Wie ben jij?’ vroeg de oudste.

‘Roman.’

‘Kom je doen?’

‘Misschien kan ik helpen,’ zei ik. ‘Die Kevin heeft het maar druk met jullie.’

De jongens reageerden niet en staarden weer naar de tv.

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg Shirley die nog steeds bij me stond.

‘Achttien.’

‘Kevin ook. Bijna. Wil je snoep?’ Ze draaide zich om en liep naar de keuken. Even later kwam ze terug met een lolly.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Hoeft niet,’ zei ik.

Ze trok het papiertje van de lolly en stopte hem in haar mond. De jochies begonnen te gillen.

‘Mogen zij niet?’ vroeg ik.

‘Het was de laatste.’ Ze trok eens flink haar neus op en ging aan de tafel zitten. ‘Wil je ook zitten?’

Tegenover de tafel stond een vitrinekast, gevuld met kleine brandweerautootjes.

‘Die spaart mijn broer,’ zei Shirley met de lolly in haar mond. ‘Hij heeft een echte jas en een helm. En een bijl, maar daar mag ik niet aankomen. Kijk.’ Ze wees naar een hoek van de kamer. Er stonden drie blusapparaten. ‘Ook van hem. Hij is heel goed.’

Kevin kwam de trap af lopen.

‘Allemaal van jou?’ vroeg ik en ik gaf een knikje naar de vitrinekast.

‘Ja,’ zei Kevin.

‘Boven heeft hij nog veel meer. Plakboeken, films.’

‘Ik wil ook snoep!’ riepen de twee jongens vanaf de bank.

‘Ssst,’ zei Kevin.

‘Hij is bij de jeugdbrandweer,’ zei Shirley.

‘Jeugdbrandweer?’

Kevin knikte.

‘Wat is dat?’

‘Een soort brandweerclub, van twaalf tot achttien.’

In de kleine kamer was niet veel te zien, de vitrinekast van Kevin, de grote tv met twee spelconsoles op de grond, een kast voor servies.

‘De jeugdbrandweer, wat doe je daar dan?’ vroeg ik.

‘Oefenen.’

Weer kwam er een luide krijs vanaf de bank. Het ene broertje zat boven op het andere.

‘Stop er eens mee,’ zei Kevin. ‘Anders krijgen jullie geen snoep.’

‘Is er dan nog snoep?’ vroeg de oudste. ‘Shirley zei dat het op was. Je liegt!’ riep hij meteen naar zijn zus.

Kevin dacht even na. ‘Dan ga ik het voor jullie kopen.’

De jongens zaten alweer op elkaar. Kevin ging naar hen toe en pakte ze bij de arm. Twee spartelende jongetjes hingen in de lucht. ‘Ophouden,’ zei hij kalm en hij liet de kinderen voorzichtig op de bank vallen.

‘Nóg een keer!’ riepen ze.

‘Klaar nu,’ zei hij resoluut en hij liep naar ons toe.

‘Hij heeft ook zo’n ding,’ zei Shirley en ze klemde de lolly tussen haar tanden.

‘Wat voor een ding?’

‘Dat je kunt horen dat er brand is, maar wij riepen er steeds doorheen. Nu heeft hij hem uitgezet.’ Ze keek voor zich uit, beet op haar lolly en kneep daarbij even haar ogen dicht totdat de lolly in stukjes was.

Boven begon de baby te huilen. 'Ik moet ernaartoe,' zei Kevin.

'Moet je vaak oppassen?' vroeg ik.

Hij knikte.

Ik floot tussen mijn tanden.

Shirley sprong op, liep naar de keuken en kwam terug met een blokfluit.

'Kijk, van Kevin gekregen.'

Meteen begon ze erop te blazen, een schel, hoog geluid. De jongens op de bank sloegen hun handen voor hun oren. 'Ophouden, we kunnen het niet verstaan!'

'Pfff,' zei Shirley.

Kevin verontschuldigde zich, terwijl hij de trap op liep. Shirley begon weer te fluiten, de jongens te gillen. Mijn telefoon ging. Het was Celine. Ik drukte haar weg.

'Nou,' zei ik. 'Ik ga maar.'

'Mag ik mee?' Shirley legde de blokfluit op de tafel en liep me achterna.

'Waarnaartoe?' vroeg ik.

'Waar ga je heen? Daarheen.'

'Ik ben lopend,' antwoordde ik, ik groette de kinderen, ging de deur uit en belde direct Celine.

'Ik ben op de Markt. Kom je?' vroeg ze.

Haar voeten had ze op een stoel gelegd. Haar hoofd hield ze naar de zon gericht, haar ogen waren gesloten. Ik zat met een zonnebril op naar de mensen te kijken die voorbijkwamen.

Celine kwam even overeind, pakte het rietje met een hand vast, nam een slokje van de wodka-jus en ging weer achteroverzitten.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

Volstrekt onbewogen zat ze in die stoel, met gesloten ogen stelde ze mij een vraag.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik.

‘Gewoon, wat er is.’

‘Niets,’ antwoordde ik. Eerlijk gezegd dacht ik dat het een soort van ‘uit’ was tussen ons en ik had geen idee wat te zeggen.

‘O.’

Toen was het weer stil.

Ik nam een slokje van mijn bier.

Ze hield haar hoofd schuin, opende haar ogen, pakte mijn hand, trok hem naar haar mond en beet in het dunne stukje tussen duim en wijsvinger.

‘Er is iets,’ zei ze.

Naast me zat mijn ex?-vriendinnetje met moeie

voeten op een stoel, het haar in een uitgezakte staart, ze droeg nog het gele poloshirtje van de broodjeszaak. Het stond haar prachtig.

‘Je bent anders.’

Ik keek voor me uit. Anders, hoezo anders?

‘Vind je het moeilijk?’ vroeg ze met haar hoofd in de zon. ‘Dat wij examens hebben en jij nog niet? Ik moet trouwens zo wel leren.’

Mensen liepen met volle boodschappentassen voorbij. De markt was afgelopen, de marktkooplui pakten hun waren in, met al het kabaal dat erbij hoorde.

‘Is dat het? Nou ja,’ zei ze nog steeds met die gesloten ogen. ‘Misschien heb ik me in je vergist. Ben je toch niet zo leuk als ik dacht. Is vaak met jongens, zijn ze toch minder leuk dan ik dacht.’

Ik hapte naar adem, ze vónd me toch al niet zo leuk meer?

Ineens draaide ze zich naar me toe, trok in één beweging de stoel tegen die van mij aan, sloeg een been over me heen, draaide zich half op me, duwde met haar neus mijn zonnebril op mijn voorhoofd en kustte me.

Ik schrok me dood. Mijn twee handen wapperden om haar heen. Kon ik haar billen vasthouden, eroverheen aaien waar de andere mensen bij zaten? Als Ilan en Rudy me hier zouden zien zitten, of mijn eigen ouders? Dat hoofd van mijn vader. Niet aan denken. Ik pakte haar vast, sloot mijn ogen en zoende haar. Ergens in de verte hoorde ik het geroezemoes van de markt, het drong niet verder tot me door. Celine rook lekker, een mengeling van parfum en werksweet. Een geur die alleen bestond als je heel dicht bij haar was.

Even plotseling als ze begonnen was, hield ze op en draaide zich van me af, nam een slok van haar drankje en ging weer achterover in haar stoel zitten.

‘Ik ben bang,’ zei ze. ‘Dat ik de examens niet haal.’

Ze zag er niet bang uit.

‘Zeg eens wat,’ zei ze na een tijdje.

Ik zocht me suf naar een goed antwoord.

‘Nah,’ zei ik. ‘t Valt vast wel mee.’

Ze kwam overeind en keek me aan. ‘Wát valt wel mee?’ vroeg ze.

‘Dat. Het komt wel goed.’

‘Wát komt wel goed?’

‘Je haalt het wel.’

‘Wat haal ik wel?’ Haar lichtbruine ogen kregen een prachtige heldere gloed, het linker gleed opzij, verdween haast achter haar oogbal.

‘Ik zit je hier te vertellen dat ik tegen die hele examenzooi opzie, en jij bagatelliseert het met “het komt wel goed”. Wat heb ik daaraan?’

Mijn hart klopte in mijn keel.

‘Nah,’ zei ik. ‘Je ziet er nog zo sterk uit. Het zal toch wel meevallen?’ Terwijl ik het zei, wist ik dat het niet het juiste was en had ik mijn woorden willen inslikken.

Te laat.

Ze slurpte het glas leeg, stond op, pakte haar tas en keek me vanuit de hoogte aan.

‘Is dat het enige wat je te melden hebt?’ vroeg ze. ‘Als je mij niet serieus wilt nemen, dan niet. Hoe moet ik het anders zeggen? Huilend, bibberend, moet ik bij je op schoot kruipen? Nee, want ik ben sterk. Maar dat

wil niet zeggen dat ik niet bang ben. Roman. Aju.'

Met rechte rug liep ze weg. Ik betaalde binnen en ging ook weg.

Waar naartoe? Het was een uur of vijf. Vanzelf liep ik richting het station.

Naar mijn vader, thuis? Die arme oude man, hij kon er ook niets aan doen. Onhandige hark.

Mijn moeder, ook zo onhandig.

Celine. Ze was bang, dat zei ze. Was je echt bang als je het zomaar kon zeggen? Hoe bang was je dan als je dat niet kon?

Ik liep verder. Al de halve dag liep ik een beetje door het dorp. Kevin met zijn broertjes en zusjes, die had het pas zwaar, moest steeds op die kinderen passen.

Ik belde Ilan.

'Hé,' zei hij. 'Ik heb je gemist bij voetballen. Hoe gaat-ie?'

'Goed, zal ik even langskomen?' antwoordde ik.

'Sorry, man. Ik zit even te leren. Straks misschien. En dan niet te lang, en geen bier. We hebben proefexamens maandag, ik wil ze goed maken.'

Ik belde Rudy, die had hetzelfde verhaal. Nog een maand, dan waren ze van school af.

Ik liep het Kippenbruggetje over, was bijna thuis. Wilde naar huis, rustig thuis zijn, dat er niks aan de hand was. Als een kleutertje op het vloerkleed zitten legoën.

Mijn telefoon ging. Stik er maar in.

Thuis zat mijn vader te lezen. Zat die man daar al de hele dag?

Ik liep door de kamer om naar boven te gaan.

‘Hallo,’ zei hij. ‘Fijn dat je er bent.’

Alsof ik een stomp in mijn maag kreeg. Had alles verwacht, maar niet dit. Fijn dat ik er ben.

‘Hoi.’ Ik wilde blijven staan en hem aankijken. Vragen: Meen je dat?

Maar ik liep al door naar boven, kleepte me uit en ging onder de douche staan.

Fijn dat ik er ben.

LESMATERIAAL BIJ BRAND VAN ANKE KRANENDONK ””

OPDRACHT 1 ⌚ 30 min. (incl. leestijd)

Lees het fragment.

Leestip: Lees je het fragment samen in de klas? Dan kun je de rollen verdelen; de een leest wat Roman zegt, een ander wat Roman denkt/doet, nog een ander wat Kevin zegt, enzovoort.

- Het leesfragment begint met: ‘Eigenlijk was het dit jaar best goed met me gegaan.’ Maar nu lijkt Roman in allerlei opzichten in een dip te zitten. Verzamel ten minste vijf citaten waaruit blijkt dat Roman niet lekker in zijn vel zit.
- Vergelijk je citaten met een klasgenoot. Hebben jullie dezelfde? Vul jouw lijstje eventueel aan met andere citaten die je treffend vindt.
- Bespreek samen door welke factoren Roman volgens jullie niet lekker in zijn vel zit.
- Je maakt kennis met drie ‘rollen’ in Romans leven: thuis, met klasgenoten/vrienden, en in een nieuwe omgeving/met andere mensen. Hoe gedraagt en voelt Roman zich in ieder van deze situaties? (Denk aan: is hij op z’n gemak, is hij zichzelf, voelt hij zich vrij?)
- In dit fragment merk je dat Roman iets anders denkt en voelt dan wat hij naar zijn ouders toe laat merken. Heb jij dat ook weleens? Hoe voelt dat? Wat doe je dan? Als je dit niet herkent: Kun je je voorstellen dat je dat zou doen? En hoe zou dat voelen voor jou?
- Wat vind je van de manier waarop Roman met z’n emoties omgaat? Leg je antwoord uit. Hoe zou jij het aanpakken?

Als je het hele boek hebt gelezen:

- Schrijf in 100 woorden wat Roman zou kunnen zeggen tegen zijn ouders na ‘Het is...’ (p. 61).
- Wissel je tekst uit met een klasgenoot. Schrijf in 100 woorden de reactie van de vader of van de moeder op de tekst van je klasgenoot.

OPDRACHT 2 ⌚ 15 min.

Maak deze opdracht alleen of overleg met een klasgenoot.

- Roman trekt in het verhaal regelmatig op met Kevin. Zou je hun relatie een vriendschap noemen? Leg je antwoord uit.
- Noteer drie verschillen tussen Roman en Kevin.
- Wat betekent ‘brand’ voor Roman? En voor Kevin?
- Een groot deel van het boek lijkt de relatie tussen Roman en Celine niet echt ‘steady’. In hoeverre kun je begrip opbrengen voor hoe ze beiden met hun relatie omgaan? Leg uit voor wie je meer begrip hebt en waarom.
- Roman voelt zich schuldig over de dood van zijn zusje. Begrijp je zijn reactie en gevoel over de situatie? Leg je antwoord uit.

OPDRACHT 3 ⌚ 10 min.

Maak deze opdracht alleen of overleg met een klasgenoot.

- Bekijk het omslag van het boek *Brand*. Wat spreekt je aan? Wat minder? Hoe zou de voorkant eruitzien als jij het ontwerp mocht bedenken en maken?
- Vind je *Brand* een passende titel voor dit boek? Leg je antwoord uit.
- Bedenk een andere titel voor het boek. Leg kort uit waarom je deze titel (ook) goed vindt passen.
- De leeftijdsaanwijzing voor het lezen van het boek *Brand* is vanaf 13 jaar. Vind je dat een passend advies? Leg je antwoord uit.

OPDRACHT 4 ⌚ eigen invulling

Leef je in in het verhaal en in de personages in het boek *Brand*. Maak een blog of vlog over de dag waarop Roman in het ziekenhuis belandt, verteld vanuit een van de personages. Neem kort door hoe de dag voor jouw personage verliep en vertel hoe je je erbij voelde. Kies uit een van de volgende personages:

- Roman
- Celine
- Kevin
- Romans moeder

Gebruik ten minste 200 woorden en twee afbeeldingen voor een dagboek of blog, of 2 minuten voor een vlog waarbij je ook beelden laat zien die passen bij het verhaal. Je mag de beelden zelf maken, of zoeken via internet of de mediatheek.

JONGE JURY DOORLEESTIPS

Genoten van dit boek? Dan wil je deze niet missen:

Alles is weg – Anke Kranendonk (2008)

Patroon – Marco Kunst (2022)